

Rosalins mooie
nieuwe huis blijkt
een plek vol
geheimen te zijn

NA MELANIE

SVEA ERSSON

DE CRIME COMPAGNIE

SVEA ERSSON

Na Melanie

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2014 Svea Ersson

Omslagontwerp Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100percent.nl

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Veronica Gradinariu / Trevillion Images

ISBN 978 94 6109 121 5

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

1

15 oktober 1999, 23.05 uur

‘O nee, schatje, jij gaat nergens heen.’

Hij dwong haar achteruit, net zo lang tot haar rug de houten wand van de fietsenberging raakte. Aan weerszijden van haar schouders had hij zijn armen geplaatst. Om zijn lippen speelde een triomfantelijk lachje. ‘Ik ga het met je doen,’ fluisterde hij.

Ze schudde wild met haar hoofd. ‘Nee, alsjeblieft.’ Het klamme zweet brak haar uit. Ze kon geen kant op. Ze wilde om hulp schreeuwen, maar het leek of haar stembanden verlamd waren. Met een hand maakte de jongen zijn broek los. Ze ving een glimp op van hard roze vlees en sloot haar ogen. ‘Niet doen,’ bracht ze moeizaam uit. Haar keel was dichtgeslibd, tranen drongen zich op. *Kom op, doe iets*, riep een stemmetje in haar. *Verdedig je, blijf niet zo staan*.

‘Gaat alles hier wel goed?’

Ze opende haar ogen en keek naar de persoon die in de fietsenstalling was verschenen. Zonder een seconde te aarzelen gaf ze de jongen vóór haar een duw, rende langs hem en de nieuwkomer heen en keek niet meer om. Verderop tegen het hek stond haar fiets. Haar handen trilden zo dat ze het sleuteltje niet direct in het slot kreeg. *Kom op nou*, beet ze zichzelf toe. Zodra de bevrijdende klik klonk, sprong ze op haar fiets en racete ervandoor. Heel even meende ze iemand te horen roepen, maar ze schonk er geen aandacht aan. Staand op de pedalen reed ze zo hard ze kon. Pas toen ze de rand van de bebouwde kom bereikte, durfde ze zich op het

zadel te laten zakken. Ze hield het moordende tempo niet langer vol. Hijgend wierp ze een blik over haar schouder. Gelukkig, niemand te zien. Ze sloot kort haar ogen. Beelden van eerder die avond drongen zich op, gevolgd door een dof schuldgevoel. Hoe had ze zo onnozel kunnen zijn?

‘Hé, jij daar. Kun je me misschien even helpen?’ had iemand vanuit de fietsenstalling gevraagd. Ze was op weg naar haar fiets en keek om zich heen of er nog iemand anders was dan zij, maar het schoolplein lag er verlaten bij – op wat rokers in een hoekje bij de ingang na. Het was bijna elf uur en het schoolfeest was nog in volle gang, maar zij moest naar huis. ‘Halftwaalf thuis,’ had haar vader gezegd, ‘en geen minuut later.’

‘Heb je het tegen mij?’

‘Ja, er zit een poesje in de fietsenstalling en het laat zich niet pakken.’

‘Een poesje?’ Ze liep voor de jongen uit de stalling binnen.

‘Het zit helemaal achterin.’

Ze draaide zich om en fronste. ‘Ik zie anders niets.’

‘Dan verstopt het zich zeker.’

Zijn ogen kregen een glans die ze niet goed kon duiden, maar die haar eensklaps rillingen bezorgde. Te laat besepte ze dat ze zich in een onmogelijke positie had laten manoeuvreren. Terwijl de jongen een stap vooruit deed, zette zij er een achteruit.

‘Ik zie het al, dáár is het poesje.’ Hij wees naar haar kruis. ‘En ik ga het eens lekker pakken.’

Dom, dom, dom! Ze schudde haar hoofd woest heen en weer. Hoe stom kon ze zijn? Waarom moest ze ook al zo vroeg naar huis? Snapte haar vader niet dat het veel veiliger was om na afloop met een groepje naar huis te fietsen, in plaats van in haar eentje over een donker fietspad naast de provinciale weg? Het begon te regenen en ze trapte weer harder door. Achter haar naderde een auto. Als vanzelf hield ze haar adem in. Het licht van de koplampen

gleed over haar heen. Ze herademde toen de wagen doorreed en keek de achterlichten na tot hij ineens stopte. De achteruitrijverlichting ging aan. Met kloppend hart zag ze de auto terugrijden. Zou hij het zijn? Sommige jongens uit de hogere klassen hadden hun rijbewijs al. Wat nu? Ze had het vrijersbosje, een groepje struiken en bomen waartussen ze zich misschien had kunnen verschuilen, nog niet bereikt. Ze reed open en bloot langs de weg. Naakt voelde ze zich, ondanks haar kleren. Ze veegde haar natte haren uit haar gezicht en stapte af. Staand achter haar fiets wachtte ze de auto op. Toen die op haar hoogte was, zakte aan de passagierskant het raam automatisch naar beneden. De interieurverlichting werd ingeschakeld.

‘Wil je een lift?’ vroeg de buurvrouw van een paar huizen verderop. ‘Ik kan je fiets niet meenemen, maar jou wel.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Bedankt, maar ik heb hem morgenochtend weer nodig.’

‘Zal ik ze thuis laten weten dat je eraan komt?’

‘Nee, dat is niet nodig.’ Dan gingen ze op de uitkijk staan, en ze wilde niet dat haar thuiskomst benadrukt werd. Het enige wat ze straks wilde was gedag zeggen en doorlopen naar boven.

‘Oké! Doe voorzichtig.’ De buurvrouw zwaaide en deed het raam dicht.

Opgelucht zag ze de auto verdwijnen. Het vrijersbosje kwam in zicht. Het fietspad werd hier door bomen en bosjes van de weg gescheiden en veel scholieren benutten de plek om onderweg wat te vozen. Precies daar waar het fietspad afboog, hoorde ze het. Geluid van banden op een nat wegdek.

2

9 september 2012, 23. 01 uur

‘En nu is het afgelopen! Het is over. Echt.’

Ik knip het bedlampje aan en zie Jochem staan, een geërgerde trek op zijn gezicht.

‘Dit is al de zoveelste keer dat ik tegen dat rot ding aanloop.’ Hij wijst op een houten stoel die bijna bezwijkt onder de kleren die erop liggen. Vuil, halfvuil, alles door elkaar.

‘Ja,’ verzucht ik, ‘het is hier nogal krap.’

Mopperend kruipt Jochem naast me in bed. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’ vraagt hij. Hij mompelt een excuus als ik knik.

‘Geeft niet. Je hebt gelijk, we moeten echt naar een groter huis uitkijken. In dit kippenhok is het geen wonen.’

‘Ik zal morgen weer eens op Funda kijken,’ belooft Jochem. Hij legt zijn hoofd in mijn nek en ik voel zijn adem langs mijn oor strijken. ‘Nu je toch wakker bent,’ fluistert hij. ‘Kunnen we...?’

‘Hm, volgens mij ben je expres tegen die stoel aangelopen.’

Er flitst een grijns over zijn gezicht. ‘Uiteraard! Ik heb gigantische zin in je.’ Zijn hoofd beweegt zich van mijn hals naar mijn borst, waar hij mijn tepel gulzig in zijn mond neemt. Met mijn hand tast ik naar het lichtknopje.

10 september 2012, 8.55 uur

De maandagochtend waarop iedereen zich naar zijn werk haast en ik me nog een keer kan omdraaien, is mijn favoriete deel van de week. Een kleine genoegdoening voor alle keren dat ik in het donker mijn huis verlaat om een nachtdienst in het ziekenhuis te draaien. De wekker geeft aan dat het vijf voor negen is en ik besluit mezelf nog een uurtje slaap te gunnen. Nauwelijks heb ik de rode cijfers de rug toegekeerd of de telefoon gaat over met de ringtone die ik voor Jochem heb ingesteld. Hm, hij is zeker vergeten dat ik kan uitslapen. Ik graai het toestel van het nachtkastje en brom een begroeting.

‘Ik heb een huis gevonden,’ schettert zijn stem in mijn oor.

‘Wát?’ Ik schiet overeind en verstevig mijn greep op de telefoon. ‘Wat voor huis? Waar? In Amsterdam?’

Aan de andere kant blijft het even stil.

‘Ja... nee, niet helemaal,’ begint hij aarzelend. ‘Het ligt in Haarwoude,’ vervolgt hij tot mijn verbazing.

Haarwoude is het dorp waar Jochem geboren is. In zijn vroege jeugd was het een gehucht van niet meer dan tweeduizend inwoners, tot het vijftiende eeuwige jaar geleden als groeikern werd aangewezen. Sinds die tijd zijn er verschillende nieuwbouwwijken bijgekomen. De laatste keer dat we Jochems moeder bezochten, vlak voor haar dood, viel het me op dat er alweer werd gebouwd. ‘Hoe kom je in godsnaam bij een huis in Haarwoude terecht?’

‘Ik hoor het al, je vindt het niets,’ constateert Jochem met een zucht.

‘Wacht eens even, hoe weet je dat? Je overvalt me. Je hebt nooit laten blijken dat je terug wilt naar je geboortestreek.’

‘Nee, en toch loop ik er al langere tijd mee rond. Ik bedoel: waarom zouden we daar niet kunnen wonen?’

‘We hebben er geen werk, om maar iets te noemen.’

Jochem zwijgt.

‘Jochem?’

‘Als ik wil, kan ik overgeplaatst worden naar kantoor Vechtstroom.’ In zijn stem is een vleugje triomf hoorbaar.

Ik frons, hoewel dat een zinloos gebaar is. Kennelijk zijn de plannen al verder uitgewerkt. Het steekt me. Waarom heeft hij mij hier niet vanaf het begin in gekend? Het was toch veel leuker geweest om deze zoektocht samen te ondernemen?

‘Er gaat iemand weg bij kantoor Vechtstroom en ik kan zijn plaats innemen,’ gaat Jochem verder.

Blauwborg, de adviesgroep waar Jochem als consultant werkt, heeft vestigingen in diverse regio’s en ik weet dat het vaker voorkomt dat mensen intern overplaatsing aanvragen.

‘Fijn voor je, maar mijn werk kent geen uitwijkmogelijkheid naar een andere vestiging, ik zal mijn baan moeten opgeven,’ zeg ik en ik hoor zelf hoe kribbig ik klink.

‘Dat is toch geen probleem? Een verpleegkundige kan overal aan de slag.’

‘Het gaat niet alleen om mijn werk, wat denk je van mijn vrienden?’ Bij de gedachte dat ik Sheila, mijn beste vriendin, moet missen, zakt mijn humeur steeds verder.

‘Ja, daar is weinig aan te doen.’

In gedachten zie ik Jochem zijn schouders ophalen.

‘Ik heb om twaalf uur een afspraak om het huis te bezichtigen. Heb je tijd en zin om mee te gaan?’

Tijd zat, maar wil ik het ook? In mij golft de teleurstelling omdat Jochem dit allemaal buiten mij om heeft geregeld. En dat niet alleen. Haarwoude ligt wel erg ver van Amsterdam af. Wat heb ik daar te zoeken?

‘Je moet het huis echt zien, Rosalin. Het is fantastisch geschikt voor een gezin met kinderen.’

Pats! De zin treft me als een sneeuwbal die ik niet heb zien aankomen. Onmiddellijk voel ik mijn keel dik worden. ‘Pik me maar op,’ weet ik nog net uit te brengen.

Het kost Jochem een halfuur om van zijn werk naar huis te komen. Ik kleed me in de tussentijd aan en ontbijt achter de computer, waarop ik de nieuwbouw van Haarwoude opzoek. In het project dat ik de laatste keer heb gezien, staan verschillende huizen te koop. Eengezinswoningen in een rij, tweekappers en vrijstaande huizen. Als ik de laatste categorie aanklik, verschijnen er foto's van woningen in aanbouw die er niet uitzien of ze binnenkort bewoonbaar zijn. 'Veel zal er niet te zien zijn,' zeg ik wanneer ik naast Jochem in de auto zit, 'in die huizen zit nog niet eens een deur.'

'Welke huizen?'

Ik vertel hem over de nieuwbouw.

'Je denkt toch niet dat ik in zo'n puist op de kop van het dorp wil wonen? Nee, ik heb iets heel anders op het oog.' Hij werpt me een geheimzinnige blik toe waaruit ik begrijp dat mijn nieuwsgierigheid pas ter plekke bevredigd gaat worden.

We laten de pukkelige nieuwbouwwijk links liggen en rijden door het centrum naar de andere kant van het dorp. We passeren het verpleeghuis waar Jochems moeder de laatste jaren van haar leven woonde en slaan rechts af de richting van Rijssen in. Bij het allerlaatste huis houdt Jochem halt.

'Dit heb ik op het oog,' laat hij me weten.

'Dit?' Ik stap uit en kijk over de auto heen naar een vrijstaande woning uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Met een dak met brede, overhangende verstekken, aan de voorkant een erker en daarboven een balkon. Voor de ramen zitten houten luiken en rondom ligt een grote tuin met hoge bomen. Ernaast is een oprijlaan met aan het eind een houten garage. 'Kunnen we dit huis bezichtigen?'

Jochem knikt met een brede grijns.

'Er staat geen bord in de tuin. Weet je zeker dat het te koop staat?'

'Absoluut. De verkopend makelaar is een vriend van vroeger, hij heeft me getipt.'

‘Vanbuiten vind ik het er prachtig uitzien. Wat zal dat wel niet kosten?’

Jochem buigt zich naar me toe en fluistert iets in mijn oor.

‘Dat meen je niet.’ Ik voel me helemaal blij worden. Voor het bedrag dat Jochem noemt, koop je in Amsterdam niet eens een drie-kamerappartement. ‘Hoe kan het zo goedkoop zijn?’

‘Door de huizen crisis – en de prijzen liggen hier sowieso veel lager dan in het westen. En de buitenkant mag er op het oog goed uitzien, ik vermoed dat er binnen een hoop achterstallig onderhoud is.’

‘Het geeft niet als we het moeten opknappen, dat geeft ons de kans er ons eigen huis van te maken.’

Jochem grinnikt. ‘Dat klinkt alsof we er al bijna wonen.’

‘Eerst maar eens bezichtigen,’ zeg ik terughoudend in een poging het enthousiaste stemmetje in mij, dat zegt dat dit huis er uitziet alsof het inderdaad heel geschikt is voor een gezin met kinderen, te temperen.

3

Vol ongeduld wachten we de komst van de makelaar af. Het afgesproken tijdstip verstrijkt en wanneer er om kwart over twaalf nog niemand is, besluit Jochem te bellen. ‘Een misverstand,’ deelt hij mee als het gesprek beëindigd is. ‘Ze dachten dat we om twee uur hadden afgesproken.’

‘Wat nu?’

‘We mogen de sleutel halen.’

We stappen in en rijden naar het makelaarskantoor van Jochems vriend.

‘Ik vind het jammer dat ik niet mee kan, maar ik heb zo een andere afspraak. Het huis staat leeg, dus neem alle tijd die jullie nodig hebben. Als jullie vragen hebben, bel je maar,’ zegt Erik-Jan Timmer vriendelijk.

Wanneer we weer buiten staan en de sleutel in mijn handpalm rust, kan ik het niet nalaten een sprongetje van opwinding te maken. Jochem lacht me uit, maar zijn gezicht verraadt dat ook hij razend benieuwd is.

Onderweg naar het huis komt er plotseling een dikke mist opzetten. De enige keer dat ik dat eerder heb meegemaakt, was toen ik als kind met mijn ouders een dag aan zee doorbracht. Het ene moment voelde ik de warmte van de zon op mijn huid branden en het volgende ogenblik werd ik omringd door vocht en kilte. Ik kon niet bevatten waar die vandaan kwamen en keek om me heen in de hoop mijn vader en moeder ergens te ontdekken. ‘Papa?’ Ik begon te lopen in de richting waarin ik hen vermoedde. ‘Mama?’ Mijn stem leek door de nevel te worden opgeslokt. ‘Papa, mama!’

Ik schreeuwde harder, stak mijn handen uit en probeerde het wit opzij te duwen en eraan te ontsnappen. Het hielp niets, mijn wereld werd alleen maar kleiner. Bang liep ik verder, mijn stem verstomd, mijn ogen vol tranen. Voor het eerst in mijn leven ervoer ik dat iets wat er zo-even nog was, ineens weg kon zijn. Een gevoel van verlies drong tot me door en ik wist het heel zeker: ik zou mijn ouders nooit meer terugzien. Op mijn gehoor liep ik in de richting van de zee, de golven leken me te roepen. Ik aarzelde kort en liep toen vastberaden het water in, dat zijn witte schuimkoppen naar me toe zond als om me te verwelkomen. Ineens bleef ik staan en hield mijn hoofd schuin om beter te kunnen luisteren. Boven het geruis van de golven uit hoorde ik iemand duidelijk mijn naam roepen: 'Roosje!' De zee sgorde aan mijn benen, maar mijn moeders stem trok harder. Tegen de stroom in rende ik het water uit.

'Roosje! Gelukkig, dáár ben je!' Haar handen tilden me op en ze drukte me tegen zich aan. 'Ik dacht dat je weg was, ik ben zo geschrokken,' zei ze in mijn haar.

Ik legde mijn hoofd tegen haar schouder en rook de vertrouwde geur van haar huid door de lucht van de zonnebrandcrème heen. Het zout van de zee vermengde zich met de tranen op mijn lippen. Vanuit de mist liep mijn moeder naar de handdoek, waarop mijn vader, badend in het zonlicht, ongerust zat te wachten. Zodra ik weer op mijn voeten stond, draaide ik me om in de richting van de zee, die er kalm bij lag. Van de mist was geen spoor meer.

Mijn vader spreidde zijn armen. 'Was je ons kwijt?'

Ik knikte woordeloos en liep naar hem toe om mijn hoofd in zijn schoot te verbergen. Zijn vingers streelden mijn haren, de zee ruiste, de zon scheen op mijn rug. Ik voelde me geborgen onder zijn handen.

'We zijn er,' zegt Jochem.

Verbaasd sla ik mijn ogen op. Dat is snel gegaan! Als ik om me heen kijk, zie ik dat de mist deze keer niet is opgelost. Als een schuwe maagd die zich wil verbergen voor de ogen van haar

aanstaande, verschuilt het huis zich achter witte flarden. Jochem opent het portier en stapt uit. Ik volg na een korte aarzeling. Samen lopen we het tuinpad op.

‘Spannend hè?’ zegt Jochem wanneer ik de sleutel in het slot steek.

Ik knik en open de deur. Meteen komt ons een maffe lucht tegemoet. Ik deins terug en laat Jochem voorop lopen als we verder het huis in gaan. Vanuit het portaal, met daarin de trap naar boven, leidt een gang ons naar de woonkamer. Op de drempel blijf ik verrast staan bij het zien van de hoge, ouderwetse ramen en de gipsen ornamenten op het plafond. In de hoek van de kamer zit een zwart-grijs gestreepte kat die me ondoorgrondelijk aanstaart. ‘Kijk, een poes.’ Onwillekeurig fluister ik.

‘Ksst!’ Sissend loopt Jochem op de kat af. Die duikt in elkaar en neemt een aanvalshouding aan. Op hetzelfde moment dat ik Jochem wil waarschuwen, slaat hij toe. Hij springt in de richting van Jochems kruis, slaat zijn nagels uit en blijft een moment hangen. Dan schiet hij weg en verdwijnt door een gat in de muur, waar waarschijnlijk eens de afvoer van een gevelkachel naar buiten stak.

We beginnen de inspectie van het huis in het uiterste puntje van de zolder. Hier bevindt zich een vliering die via een uittrekbare trap te bereiken is. Ik laat Jochem de eer om de ladder op te klimmen en zijn hoofd door het luik naar binnen te steken.

‘Leeg,’ meldt hij zakelijk. ‘Een aardige bergruimte.’ Hij daalt de ladder af, vouwt hem in en sluit het luik. De zolder is een open ruimte waar een aantal ouderwetse hoge dakramen voor daglicht zorgen. ‘Aan weerskanten een dakkapel erop en er valt een prima slaapkamer van te maken,’ vindt Jochem. We dalen af naar de eerste verdieping. Hier liggen vier slaapkamers aan een centrale hal. Een kamer geeft toegang tot een balkon dat gebouwd is op de erker aan de voorkant van het huis. Zodra Jochem erop stapt, zakt hij erdoor. Als hij zijn voet terugtrekt, blijkt hij dwars door het dak gegaan te zijn en kijken we zo in de keuken. De andere slaapkam-

mers hebben alleen ramen voorzien van broos, enkel glas. Het is me beneden al opgevallen dat er geen centrale verwarming is en ik vraag Jochem hoe hij denkt dat de bovenverdieping verwarmd werd.

‘Niet, waarschijnlijk. Het is in dit soort huizen ’s winters nog kouder dan in een koelcel.’

Ik kan de kilte bijna voelen en onderdruk een huivering. Een tweede trap brengt ons weer in het portaal op de begane grond. In de gang zit de deur naar de keuken, die zich parallel daaraan uitstrekt. Aan de voorzijde bevindt zich de erker, die nu dus een gat heeft in het dak. Mijn oog valt op de roestige keukenkraan. ‘Er is boven geen badkamer,’ realiseer ik me ineens.

Jochem knikt. ‘We zullen een slaapkamer moeten opofferen om die te maken. Laten maken, want die klus doe ik niet zelf.’ Hij kijkt om zich heen. ‘Na de badkamer, kunnen ze hier aan de slag. Dit kan er allemaal uit.’ Hij wijst naar de keukenkastjes met houten paneeldeuren en naar de zwart-wit geblokte gootsteen. ‘Dit ook.’ Met zijn nagel tikt hij op het aanrechtblad van ouderwets graniet.

‘Ben jij gek? Moet je zien hoe mooi die deurtjes kunnen worden als je ze verft. Dat oude graniet is juist prachtig en hier, onder de gootsteen, hangt zo’n lief gordijntje.’ Ik pak de wit met rood geruite stof beet, maar hij valt onder mijn vingers uiteen. Sip kijk ik naar de restanten die als gestorven vlinders rond mijn voeten liggen.

Natuurlijk lacht Jochem me uit. ‘Dat heb je met die oude zoi. Het vergaat waar je bij staat. Nee, wat mij betreft wordt dit allemaal gesloopt.’

Mooi niet, besluit ik. De keuken komt uit in een bijkeuken vanwaar je de tuin in kunt lopen. We lopen helemaal om het huis heen en bekijken het van alle kanten. Het is echt beeldig om te zien en lijkt solide gebouwd te zijn. En dan is er nog de grote tuin. Hij ligt er verwaarloosd bij, maar biedt volop mogelijkheden om er iets moois van te maken. In gedachten zie ik ons al zitten op zo’n leuke loungeset, waar de folders van de tuinentra vol mee staan. Met één oog op elkaar en het andere op onze kinderen, die

zich natuurlijk prima zelf kunnen vermaken. Ik wijs Jochem op een grote vijver aan het eind van de tuin. We lopen erheen en zien dat er een trapje is dat blijkbaar dient om erin en eruit te klimmen.

‘Zou de vorige bewoner hierin gezwommen hebben?’ vraagt Jochem zich met licht ongeloof in zijn stem af.

We staren naar het troebele water. ‘Ik denk het. Ik vind het er maar vies uitzien. Er moet in ieder geval een hek omheen, veel te gevaarlijk.’

Jochem knikt. ‘Onze kinderen moeten hier veilig kunnen spelen. Vind je ook niet dat deze tuin gewoon om kinderen vraágt?’ Er speelt een glimlach om zijn lippen.

Direct krijg ik een brok in mijn keel. ‘Nu speel je vals,’ laat ik hem met onvaste stem weten.

Hij grijnst. ‘Ik weet het. Erg hè?’

‘En mijn werk? Hoe moet het daarmee?’

‘We kunnen dit huis op alleen mijn salaris kopen. Dat geeft jou de tijd om je met de verbouwing bezig te houden.’

Ik knik nadenkend. Sinds ik op mijn achttiende met mijn opleiding tot verpleegkundige begon, ben ik nooit langer dan drie weken achter elkaar vrij geweest. Het zal best fijn zijn om me een poosje helemaal op het huis te kunnen richten. De stilte die me hier aan alle kanten omringt is compleet en overweldigend, maar in mijn oren echoën al de stemmen van onze nog niet geboren kinderen. ‘We doen het,’ besluit ik.

‘Echt?’ Ik hoor aan Jochems stem dat mijn beslissing hem ver-rast. Blijkbaar had hij er weinig vertrouwen in dat ik zou instemmen. ‘Je hebt geen idee hoe blij je me daarmee maakt. Spoel de pil maar door de wc, die heb je niet meer nodig.’

‘O nee, geen sprake van.’

‘Niet?’ Jochem kijkt me met grote ogen aan.

Ik laat hem even in onzekerheid, dan lach ik. ‘Weet je wel hoe schadelijk dat is voor het milieu? We moeten nu al om de toekomst van onze kinderen denken. Die pillen gaan terug naar de apotheek.’